

особливостей конкретної професії. Основна мета такої підготовки полягає у розвитку і підтримці оптимального рівня психічних і фізичних здібностей людини, які є важливими для даної професійної діяльності, а також у формуванні функціональної стійкості організму до умов цієї діяльності та розвитку практичних рухових навичок і вмінь, що вимагаються в конкретних умовах професійної діяльності.

Список використаних джерел

1. Методичні вказівки для практичних та самостійних занять з дисципліни «Фізичне виховання» «Професійно-прикладна фізична підготовка студентів» для студентів усіх спеціальностей / Уклад.: Бейгул І. О. Дніпродзержинськ. 2012. 15 с.

3. Гвоздецька С. В., Рибалко П. Ф., Чередніченко С. В. Професійно-прикладна фізична підготовка : навч.-метод. посіб. для спеціальності 014 Середня освіта (Фізична культура). Суми, 2017. 110 с.

ПОНЯТТЯ ПРО ОЗДОРОВЧУ СПРЯМОВАНІСТЬ УРОКІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

Хоха Олександра Юріївна,

здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

Науковий керівник: доктор педагогічних наук, професор **Хоменко П. В.**

В сучасних умовах потрібна ретельна розробка технології процесу викладання фізкультурно-оздоровчого компонента у фізкультурному освітньому просторі. Відсутнє теоретико-методологічне обґрунтування педагогічної підтримки учнів під час навчання у фізкультурно-оздоровчому просторі, не позначено орієнтирів методології забезпечення педагогічної адаптації, не виявлено механізмів стимулювання процесу внутрішнього потенціалу учня засобами педагогічної фізкультурної підтримки [1].

Сучасна парадигма фізичного виховання учнів загальноосвітньої школи пропонує формування здібності при оптимальному способі вирішення рухових завдань з урахуванням особливостей та можливостей організму дитини. При сучасній організації фізичного виховання формування цієї здібності дуже ускладнено через те, що система вимагає виконання регулярних фізичних вправ. У цьому полягає нагальна необхідність використання інноваційних засобів і методів формування рухових здібностей під час уроків фізичної культури. У дослідженні розглядається актуальна наукова проблема вдосконалення підготовки школярів до фізкультурної освіти відповідно до змін соціально-економічних умов країни та вимог

сучасного суспільства до фізкультурно-оздоровчої парадигми підростаючого покоління. Наукова новизна проведеного дослідження полягає в обґрунтуванні принципу відбору змісту навчального матеріалу для уроків з фізичної культури у загальноосвітній школі на основі теорії навчальної діяльності.

За підсумками розроблених підходів відкривається широка можливість формування фізкультурно-оздоровчого компонента з урахуванням особистісно орієнтованого підходу до процесу фізичного виховання учнів. Доведено можливість засобами фізкультурно-оздоровчого компонента на основі теорії навчальної діяльності підвищити рухову підготовленість, що поєднується з формуванням інтересу до занять фізичною культурою у школярів та розвитком найважливіших якостей особистості. Наукова новизна дослідження полягає також у отриманні даних, що вказують на принципову можливість освоєння школярами складних за структурою рухових дій з опорою на наявний руховий досвід і знання в галузі теорії фізичної культури [2].

Розроблено доступну для школярів базу технічних дій, яка дозволяє поглибити уявлення про можливості рухової сфери учнів даного віку, використання елементів здорової життєдіяльності, а також адаптацію їх організму до виконання нестандартних рухових дій.

Практична значущість полягає у успішнішому оволодінні школярами програмним матеріалом з фізичної культури школярами. Істотно підвищився рівень розвитку рухових здібностей за рахунок застосування під час уроків фізичної культури фізкультурно-оздоровчого компонента, заснованого на теорії навчальної діяльності.

Були досліджені показники: знання у галузі фізкультурно-оздоровчого компонента; вміння використовувати засоби фізичної культури під час самостійних занять; навички організації та проведення занять фізичною культурою; вміння оцінювати рівень володіння знаннями та навичками здорового способу життя; володіння навичками загартовування; відсутність шкідливих звичок; відсутність застудних захворювань; наявність сформованого способу здорової життєдіяльності.

Розроблена нами методика формування навичок фізкультурно-оздоровчого компонента дозволяє досягати протягом трирічного циклу достовірних суттєвих покращень у використанні учнями елементів здорового способу життя у позашкільній діяльності. Оздоровча спрямованість навчальних занять з фізичної культури сприяє тому, щоб досягти протягом одного року покращення у використанні знань щодо ведення здорового способу життя, умінь використовувати засоби фізичної культури та володіння навичками загартовування. Достовірні відмінності між показниками двох груп учнів наприкінці трирічного педагогічного експерименту можна пояснити двома факторами: ефективністю розробленої методики формування навичок фізкультурно-оздоровчого компонента та цілеспрямованою

педагогічною діяльністю у цьому напрямі. Дослідження підтверджує, що фізичне виховання школярів нерозривно пов'язане з опрацюванням сучасних педагогічних технологій на основі активізації формуючих цінностей фізичної культури в масовій загальноосвітній школі.

Список використаних джерел

1. Кравчук Я. Теоретико-методичні засади диференційованого підходу до навчання фізичної культури учнів загальноосвітньої школи. *Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві*: зб. наук. праць. 2010. № 1 (9). С. 40–43.

2. Теорія і методика фізичного виховання: підручник ; у 2-х т. / за заг. ред. Т. Ю. Круцевич. Київ : Олімп. література, 2012. Т. 1. Загальні основи теорії і методики фізичного виховання. 392 с.

ОСОБЛИВОСТІ СПОРТИВНОЇ ПІДГОТОВКИ БАСКЕТБОЛІСТІВ НА БАЗОВОМУ ЕТАПІ

Шейнерт Анна Петрівна,

здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

Науковий керівник: кандидат педагогічних наук, доцент **Бондаренко В. В.**

Спорт є важливим елементом розвитку сучасного суспільства, має всеосяжний та універсальний характер та здійснює у суспільстві певні функції: змагальну, виховну, підвищення фізичної активності, пізнавальну, зміцнення миру, видовищну, економічну та підняття престижу держави. На сучасному етапі за характером змагань, змістом підготовки спортсменів, ієрархією функцій спорту, діяльністю щодо його організації, управління, розвитку та іншими ознаками набули популярності такі типи спорту: вищих досягнень, масовий, дитячо-юнацький. Типи спорту за різними ознаками групуються у види спорту. Зокрема, Кутек Т., Вовченко І. (2022) пропонують таке їх групування:

– види, в яких спортивні досягнення залежать від рухових можливостей спортсмена (легка атлетика, гімнастика, спортивні ігри, бокс і т.д.);

– види з діями по управлінню спеціальними технічними засобами пересування (мотоспорт, автоспорт);

– види, в яких рухова активність пов'язана з поразкою цілі зі спортивної зброї (стрільба з луку, стрільба з гвинтівки);

– види, в яких зіставляються результати модельно-конструкторської діяльності спортсмена (авіамоделі та ін.);

– види з абстрактно-логічним обігранням суперника (шахи, шашки).